

af Raadet hidtil fulgte Praksis obligatorisk for de kontraherende Stater. Den franske Repræsentant *Massigli* fremhævede, at Bestemmelsen ikke betød, at Raadet i alle Tilfælde, hvor der forelaa Indfald, skulde betragte det som en Trusel om Krig og behandle det derefter. Meningen var kun, at Raadet i visse Tilfælde kunde behandle det paa den Maade. Han haabede, man kunde finde en Formulering, der bedre dækkede Formaalet. Den spanske Delegerede *Madariaga* fandt, at det var uheldigt, at det af Bestemmelsen syntes at kunne udledes, at Krigstrusel var ensbetydende med militært Indfald. Han foreslog, at dele Artiklen i to Dele og udtage Bestemmelsen om Krigstrusel af første Del og indlede anden Del med denne Bestemmelse.

Repræsentanter for Finland, Estland og Uruguay udtalte sig for det polske Forslag, og *Sokal* foreslog derfor, at man henviste Spørgsmaalet til et Redaktionsudvalg. Efter at have hørt Lord Cecils og *Massigli*s Udtalelser forstod han, at et Indfald kun vilde blive betragtet som Krigstrusel, hvis den krænkede Stat var enig heri.

Et andet Spørgsmaal vedrørende samme Artikel rejstes af Lord *Cecil*, der foreslog at ombytte Ordet *Farvande* med det mere præcise *Søterritorium*, for at der kunde tilvejebringes størst mulig Analogi mellem Hær- og Flaadestyrker. Ganske vist var der Uenighed om Søterritoriets Udstrækning, men Raadet maatte i paakommende Tilfælde kunne fastsætte denne. At fastsætte en vilkaarlig Afstand fra Kysten i Konventionen vilde kunne foregribe det principielle Spørgsmaal om Søterritoriets Udstrækning og vilde være uanvendelig for Stræder og Kanalers Vedkommende. *Massigli* var nærmest stemt for at fastsætte en vilkaarlig Grænse, samtidig med at man fastslog, at dette ikke skulde præjudicere

Løsningen af Spørgsmaalet om Søterritoriets Udstrækning. Da Meningerne iøvrigt var ret delte, henvises ogsaa det britiske Forslag til det ovennævnte Redaktionsudvalg.

I Redaktionsudvalget opnaaedes der Enighed om en ny Affattelse af Art. 2, 1. Stk., og denne godkendtes senere af Forsamlingen. Herefter skal Raadet, hvis en Magts Styrker er trængt ind paa en anden Stats Landomraade, Søterritorium eller i af-rustedede Omraader eller overflyver disse Omraader under Forhold, som Raadet ikke mener skaber Krigstilstand mellem Parterne, foreskrive Forholdsregler, der sikrer, at Styrkerne trækkes bort fra disse Omraader. Ved denne Formulering er den polske Indvending om, at Artiklen ikke maa kunne forstaaes saaledes, at ethvert Indfald a priori kun skal betragtes som en Krigstrusel, imødekommet. Til nærmere Forklaring hedder det i den Beretning, Udvalget og senere Forsamlingen vedtog angaaende Konventionen, at denne Tekst understreger det Faktum, at Bestemmelsen angaar Forhold, der efter Raadets Mening ikke skaber Krigstilstand mellem de stridende Parter. En Konvention, der tilsigter at forhindre Krig, kan efter sin Natur ikke anvendes, naar Krig er brudt ud. I dette Tilfælde foreskriver Pagten andre Forholdsregler og Sanktioner. Spørgsmaalet om, hvornaar Krig virkelig kan siges at være brudt ud, kan give Anledning til Vanskeligheder af teoretisk Natur. En mere tilfredsstillende Forklaring heraf end den, der findes i *M. de Brouckère's Beretning**) af December 1926 synes ikke at kunne gives.

Artikel 2's øvrige Bestemmelser vedtoges uden nærmere Omtale. I den endelige Konvention er Bestemmelserne blevet udskilt i en særlig Artikel, Art. 3.

Under Behandlingen af Bestemmelsen i Art. 4 om, at en Krænkelse af Raadets For-

*) I denne Beretning siges det, at der bortset fra Tilfælde, hvor der foreligger en formel Krigserklæring, maa opstilles to nødvendige Betingelser, for at en Stat kan siges at have søgt Tilflugt til Krig:

1. at et Land har begaaet en krigerisk Handling mod et andet;
2. at det sidstnævnte Land indrømmer, at der bestaar Krigstilstand.

Endvidere maa det sidste Land have berettiget Grund til at indtage dette Standpunkt.